

Teza: k.p.k. bezwzględna podstawa uchylenia orzeczenia

Bezwzględną przesłankę odwoławczą sąd odwoławczy musi uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów – gdy zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie (art. 439 §1 pkt 7 k.p.k.). Sąd pierwszej instancji uznając obwinionego za winnego popełnienia dwóch zarzutów dyscyplinarnych wymierzył jedną karę – nie wskazując, za które przewinienie kara ta została wymierzona.

Sygn. akt WO-2/16

ORZECZENIE

z dnia 7 kwietnia 2016 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie następującym:

Przewodniczący: SWSD Jarosław Sobutka /sprawozdawca/

Sędziowie: SWSD Emilia Wanda Małkowska

SWSD Elżbieta Kucharska

Protokolant: Kamila Kamińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Krzysztofa Bodio po

rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego J. K.

obwinionego o czyn z art. 64 ust.1 oraz z art. 27 ust 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 ust 1 i 2 pkt oraz z art 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Bydgoszczy z dnia 10 września 2015 r. sygn. akt OSD 2/2015.

orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie z dnia 10 września 2015 r. i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Okręgowej Izby Radców Prawnych w Bydgoszczy,

2.

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego w zryczałtowanej wysokości w kwocie 1.000 zł (słownie: jeden tysiąc zł) płatnej na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie pozostawia Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w Bydgoszczy.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 10 września 2015r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Bydgoszczy, uznał radcę prawnego J. K. za winnego zarzucanych mu czynów, polegających na:

1)

nie przekazaniu Pani L. R. należności zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny z dnia 18 lutego 2014r. sygn. akt (...) oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w B.II Wydział Cywilny z dnia 4 grudnia 2014r. sygn.. akt (...) i uzyskanych przez niego od: ¹

- a) w kwocie 57.074,44 zł. w dniu 7 maja 2014r.,
- b) w kwocie 1.800,00 zł. w dniu 8 grudnia 2014r.,
- c) w kwocie 8.960,00 zł. w dniu 9 grudnia 2014r.,
- d) w kwocie 7.254,75 zł. w dniu 10 grudnia 2014r.

tj. w łącznej kwocie 75.089,19 zł.

2. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w B. J. G. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt (...) w kwocie 15.611,78 zł. na dzień 23 stycznia 2015r.

tj. popełnienie czynu określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 1, 3, 6 ust. 1 i 2, art. 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2)

wszczęciu postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) S.A. przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w B. J. G. w sprawie prowadzonej pod sygn. akt (...) na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w B.I Wydział Cywilny z dnia 18 lutego 2014r. sygn. akt (...) oraz wyroku Sądu Okręgowego w B.II Wydział Cywilny z dnia 4 grudnia 2014r. sygn.. akt (...) pomimo uprzedniego dobrowolnego wykonania przez (...) S.A. wyżej wskazanych wyroków,

tj. popełnienie czynu określonego w art. 64 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 1, 3, 6 ust. 1 i 2, 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

Z tego tytułu sąd dyscyplinarny pierwszej instancji wymierzył obwinionemu karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu i obciążył go kosztami postępowania.

Odwołanie od orzeczenia z dnia 10 września 2015r. złożył obwiniony radca prawny J. K., zaskarżając je w całości. Obwiniony w swoim odwołaniu zarzucił:

1)

naruszenie norm prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 64 ust. 1 w zw. z art. 27 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz w zw. z art. 1, 3, 6 ust. 1 i 2, 28 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2)

naruszenie norm prawa pro mogące mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez niezastosowanie art. 177 §1 k.p.k. i zaniechanie przesłuchania zawnioskowanego świadka, oraz niezastosowanie art. 22 §1 k.p.k. polegające na zaniechaniu zawieszenia postępowania dyscyplinarnego do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego.

Zarzucając powyższe obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uniewinnienie go od zarzucanych czynów, ewentualnie o uchylene orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 433 §1 k.p.k., w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tj. z dnia 1 lutego 2016 r.

I (...) S.A. w W.:

Dz.U. z 2016 r. poz. 233) sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje.

Odwołanie obwinionego zasługuje na uwzględnienie - choć z innych przyczyn, niż z te wskazane w treści odwołania. W niniejszej sprawie wystąpiła bowiem bezwzględna przesłanka odwoławcza, która sąd odwoławczy musi uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów - zachodzi sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie (art. 439 §1 pkt 7 k.p.k.). Sąd pierwszej instancji uznając obwinionego za winnego popełnienia dwóch zarzutów dyscyplinarnych wymierzył jedną karę - nie wskazując, za które przewinienie kara ta została wymierzona. Powoduje to w istocie niemożność ustalenia, w jakim wymiarze faktycznie karę tę orzeczono. Taki sposób procedowania nie tylko jest sprzeczny z wynikającym z treści art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. wymogiem redagowania orzeczenia, w tym także rozstrzygnięcia o karze, w sposób zrozumiały i jednoznaczny, ale również powoduje wewnętrzną sprzeczność wyroku, uniemożliwiająca w tej części jego wykonanie" (wyr. SN z 22.10.2015 r.,

III KK 235/15, Legalis). Zgodnie z art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych w razie jednoczesnego ukarania za kilka przewinień dyscyplinarnych sąd dyscyplinarny wymierza karę za poszczególne przewinienia, a następnie karę łączną.

Z tego też powodu, uznając opisane naruszenie prawa za rażące, należało zaskarżone orzeczenie uchylić i przekazać sądowi dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zgodnie z brzmieniem art. 436 k.p.k., ograniczył rozpoznanie środka odwoławczego jedynie do wskazanego wyżej zarzutu, gdyż rozpoznanie w tym zakresie odwołania jest wystarczające do wydania orzeczenia w sprawie. Rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd dyscyplinarny pierwszej instancji powinien, przy ewentualnym zachowaniu dotychczasowych ustaleń stanu faktycznego, ogłosić orzeczenie w brzmieniu zgodnym z treścią art. 413 k.p.k. i w sposób zgodny z tymi przepisami wymierzyć obwinionemu stosowną karę dyscyplinarną.

Biorąc powyższe pod uwagę Wyższy Sąd Dyscyplinarny, na podstawie art. 437§1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych, orzekł jak w sentencji.